

SĂPTĂMÂNA: 20 - 26 IULIE 2014

Luni, Marți, Joi	07:30	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas)
Miercuri	07:30 18:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Sfântul Maslu
Vineri	07:30 19:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Acatistul Sfântului Mare Mucenic Efreem cel Nou
Sâmbătă	07:30 17:00 18:00	Sfânta și dumnezeiasca Liturghie (09:00 - Parastas) Vecernia Acatistul Sfântului Ierarh Luca ai Crimeii, doctor fără de arginți
Duminică	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie

SĂ FIM OAMENI DUHOVNICEȘTI!

Fraților, ați fost chemați la libertate; numai să nu folosiți libertatea ca prilej de a sluji trupului, ci slujiți unul altuia prin iubire.

Căci toată Legea se cuprinde într-un singur cuvânt, în acesta: **IUBEȘTE PE APROAPELE TĂU CA PE TINE ÎNSUȚI**. Iar dacă vă mușcați unul pe altul și vă mâncați, vedeți să nu vă nimiciți voi între voi.

Zic dar: În Duhul să umblați și să nu împliniți pofta trupului. Căci trupul pofteste împotriva duhului, iar duhul împotriva trupului; căci acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți cele ce ați voi. Iar de vă purtați în Duhul nu sunteți sub Lege. Iar faptele trupului sunt cunoscute, și ele sunt: adulter, desfrânare, necurăție, destrăbălare, închinare la idoli, fermecătorie, vrajbe, certuri, zavistii, mâinii, gâlcevi, dezbinări, eresuri, pizmuiri, ucideri, beții, chefuri și cele asemenea acestora, pe care vi le spun dinainte, precum dinainte v-am și spus, că cei ce fac unele ca acestea nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelungă-răbdarea, bunătațea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ce sunt ai lui Hristos Iisus și-au răstignit trupul împreună cu patimile și cu poftele.

Dacă trăim în Duhul, în Duhul să și umblăm. Să nu fim iubitori de mărire deșartă, supărându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.

(Din Epistola către Galateni a Sf. Ap. Pavel, cap. 5)

Preot Paroh Iacobeanu Marius - Telefon: 0745.760.239

Preot slujitor Ciuche Eugen Ciprian - Telefon: 0744.862.191

Preot Ichim Gabriel, slujitor la Biserica „Acoperământul Maicii Domnului”, filia Parohie Ortodoxe Lazaret, pentru persoane cu deficiență de auz - Telefon: 0742.973.355

Adresa: Parohia Ortodoxă Lazaret, Str. Digu Birnat nr. 19. Email: parohialazaret@yahoo.com

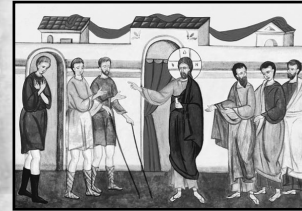
„Orice patimă e mai ușor s-o învingi de la prima ei apariție, decât atunci când ea se va împuternici, se va transforma în deprindere și te va stăpâni ca o a doua natură.”

DIN OSPĂȚUL CREDINȚEI

Publicație creștin-ortodoxă a Parohiei Lazaret pentru zidire sufletească, editată cu binecuvântarea Preasfințitului Ioachim Băcăuanul, Episcop Vicar al Arhiepiscopiei Romanului și Bacăului.

VINDECAREA A DOI ORBI SI A UNUI MUT

CUPRINS

1. Duminica Vindecării celor doi orbi și a unui mut din Capernaum.
3. Discreția și setea de spectacol ieftin a lumii.
4. Minunea dumnezeieștii Liturghii (V).
5. Viața și nevoițele Sf. Cuvioși Rafail și Partenie.
6. Tăcerea, o cale către Dumnezeu.
7. Pagina copiilor.
8. Să fim oameni duhovni-

Evanghelia care se citește la Sfânta Liturghie în Duminica a VII-a după Rusalii înfățișează două vindecări miraculoase, săvârșite de Mântuitorul Iisus Hristos asupra a doi orbi și a unui mut. Pericopa conține multe și profunde înțelesuri, deosebit de folositoare vieții noastre duhovnicești.

În prim-plan este prezentată vindecarea a doi orbi care, auzind de minunile săvârșite de Mântuitorul, îl urmăreau și îi cereau cu stăruință să-i vindece. Ca și în alte cazuri, Mântuitorul Iisus Hristos arată importanța credinței în primirea vindecării. De aceea, El îi întrebă pe cei doi orbi: "Credeti că pot să fac Eu aceasta?". Iar ei au răspuns: "da, Doamne!". Atunci Iisus a zis către ei: "După credința voastră, fie vouă". Și în clipa aceea "s-au deschis ochii lor" (Matei 9, 28-30). După vindecarea celor doi orbi din Capernaum, ne spune Evanghelia, îndată "au adus la El pe un om mut, având diavol. Și fiind scos afară diavolul, a grăit mutul" (Matei 9, 32).

Vedem că Mântuitorul Iisus Hristos Se comportă diferit în cele două vindecări consecutive. El așteaptă mărturisirea credinței, în cazul celor doi orbi, înainte de a-i vindeca, dar nu și de la mutul demonizat, care a fost tămăduit de îndată ce a fost adus la Sine. Mântuitorul nu cere mutului demonizat să-și exprime credința, pentru că acesta nu mai era în toate facultățile lui sufletești, nu mai gândea și nu mai era responsabil el însuși de ceea ce făcea, ci era condus de duhul cel rău care pusese stăpânire pe el.

Ca și în alte situații similare relatate de Sfintele Evanghelii (Matei 8, 28-34), vedem drama omului stăpânit de diavolul, căruia i-au fost confiscate gândirea, vocea, voința, fiind stăpânit în mod tiranic de demon. De aceea, Mântuitorul Iisus Hristos n-a mai așteptat mărturisirea credinței de la mutul demonizat, ci, din iubire milostivă pentru oameni, i-a redat sănătatea trupească și sufletească. În acest caz,

au fost suficiente credința și dragostea de aproapele ale celor care l-au adus pe mutul demonizat la Iisus și care au crezut că numai El îl poate vindeca.

După vindecarea celor doi orbi, Mântuitorul Iisus Hristos "le-a poruncit cu asprime, zicând: Vedeteți, nimeni să nu știe. Iar ei, ieșind, l-au vestit în tot ținutul acela" (Matei 9, 31-32). Vedem, așadar, cum, mai întâi, Mântuitorul cere credința celor doi orbi, iar apoi, după ce i-a vindecat, le poruncește să nu spună nimănui că El i-a vindecat, adică să nu se laude cu vindecarea primită, nici să-L laude pe El, vindecătorul lor. **A făcut aceasta ca să ne dea nouă pildă de smerenie, ca, după ce am săvârșit binele, să nu ne lăudăm, nici să așteptăm laude de la oameni pentru binele pe care l-am făcut altora.** Când Mântuitorul Iisus Hristos le cere celor doi orbi să nu spună nimănui nimic despre vindecarea lor, El arată, de fapt, smerenia Sa.

Însă, cei doi orbi vindecați nu au împlinit porunca primită, ci, plini de bucurie și de recunoștință, au vestit în toate părțile Capernaumului cât bine le-a făcut lor Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Om pentru mântuirea oamenilor.

În doar câteva versete, pericopa evanghelică a acestei duminici ne prezintă, deodată, smerenia Mântuitorului și recunoștința celor doi orbi vindecați. După ce acești doi oameni suferinzi au cunoscut ani în șir întunericul orbirii, acum, vindecați fiind, au binevestit cu bucurie și recunoștință numele lui Iisus, Vindecătorul lor. Astfel ei i-au luminat duhovnicește atât pe contemporanii lor, cât și zecile de generații care au citit sau ascultat această Sfântă Evanghelie.

Învățăm de la acești doi orbi să ne rugăm cu stăruință, pentru a dobândi ceea ce ne lipsește. Acești doi orbi devin pentru noi dascăli ai rugăciunii, ai credinței și ai recunoștinței. După ce au fost vindecați, cei doi orbi au devenit misionari ai credinței, vestitori ai milostivirii dumnezeiești. Învățăm și noi, așadar, de la aceștia să avem credință tare când trecem prin încercări și să cerem cu stăruință lui Dumnezeu ajutorul Său, să ne vindece de orice boală și de orice neputință. Însă, după ce am primit binefacerea sau vindecarea dorită, trebuie să-L mulțumim lui Dumnezeu, să arătăm recunoștință, să-L mărturisim pe El ca fiind Binefăcătorul, Doctorul și Mântuitorul sufletelor și al trupurilor noastre.

Evanghelia de astăzi ne îndeamnă să punem la dispoziția Lui mâinile noastre, voința noastră, dărnicia noastră, pentru a aduce mângâiere celor bolnavi, celor flămânzi, celor săraci și tuturor care cer ajutorul lui Dumnezeu. Iar Dumnezeu dăruiește ajutorul Său celor în nevoi folosind mâinile milostive ale celor care ascultă Evanghelia și împlinesc poruncile iubirii Mântuitorului în relațiile cu semenii lor.

Să ne ajute Bunul Dumnezeu să simțim bucuria și chemarea sfântă de a fi mâinile iubirii lui Hristos, care ajută pe semenii noștri aflați în suferință, în necazuri, în singurătate și în deznădejde. Numai așa simțim că Evanghelia iubirii lui Hristos este Evanghelia mântuirii și a vieții sfinte din Împărăția cerurilor, spre slava Preasfintei Treimi și binele oamenilor. Amin.

† DANIEL, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române

IERTAREA PĂCATELOR

Discutând despre cele sfinte, un om îi spuse unui călugăr:
- Părinte, eu cred în Dumnezeu, însă nu prea merg la Biserică. Nu am mai fost la slujbe sau la spovedanie de mult timp și nu cred că este nevoie să mergi. Este suficient să crezi în Dumnezeu și atât.

- Fiule, îi spuse atunci călugărul, ai o cămașă foarte frumoasă. Nedumerit, omul nu a mai știut ce să zică, însă călugărul a continuat:

- Spune-mi, porți toată ziua această cămașă?

- Da, răspuse omul.

- Dar două zile, o porți?

- S-ar putea.

- Dar o săptămână sau o lună, o porți?

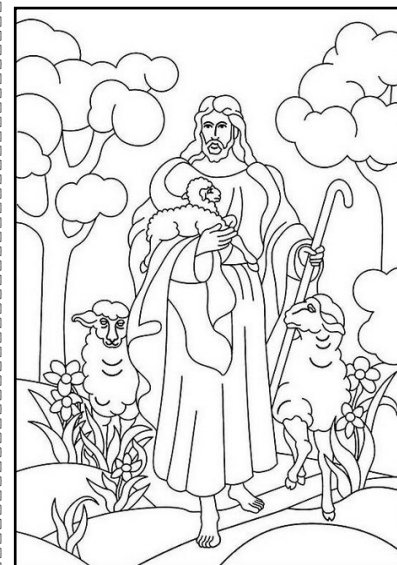
- Nu, părinte, bineînțeles că nu.

- De ce? - îl mai întrebă călugărul ca și când nu ar fi priceput.

- Fiindcă se murdărește și trebuie spălată. Abia după aceea o iau iarăși pe mine, când este curată și frumoasă.

- Păi, vezi, fiule! Așa cum se murdărește cămașa ta și trebuie spălată pentru a o purta iarăși, la fel și sufletul se "murdărește" de păcate și răutate și cum l-ai putea curăța dacă nu la spovedanie și la slujbe, prin dragostea și harul Domnului?!

„Intră în Biserică și te căiește! Aici nu se trage la judecată, ci se dă iertarea păcatelor.” (Sfântul Ioan Gură de Aur)

GHICITORI CREȘTINE

În Betleem S-a născut,
În Nazaret a crescut,
La Ierusalim muri,
În Betania Se slăvi...

(Domnul nostru Iisus Hristos)

Sub aripa ei se-adună
Credincioșii împreună,
Iar prin fața ei trecând,
Se închină rând pe rând.

(biserica)

Se dau cinci consoane din alfabet: C, D, R, N, T și patru vocale: A, I, U, E. Folosind doar aceste litere formați cel puțin 10 cuvinte creștine. De exemplu: credință, Rai.

DISCRETIA DOMNULUI ȘI SETEA DE SPECTACOL IEFTIN A LUMII

Cred că ar fi astăzi nimerit să ne întrebăm, plecând de la logica simplă a veacului acestuia: cum de nu „a făcut uz” din plin Mântuitorul Hristos de această putere a facerii de minuni? Pentru că, s-ar putea să tindem să credem, că dacă Domnul ar fi făcut minuni în fiecare cetate, și nu ar fi oprit în chip expres popularizarea acestora, ar fi înțeles necredincioșii iudei din vremea Sa că au de-a face cu însuși Dumnezeu și nu L-ar mai fi dat la moarte!...

Mântuitorul Hristos, însă, a săvârșit minunile pe care le cunoaștem prea bine doar în situațiile în care se impunea să fie săvârșite și nu a abuzat niciodată de acestea. Am putea crede că minunile multe i-ar fi asigurat „succesul sigur și deplin” lui Hristos. Domnul a căutat discreția ca să ne învețe pe noi smerenia. Să ne atragă atenția că darurile și calitățile deosebite nu trebuie „afișate” sau „aruncate porcilor” (Matei 7, 6), ci păstrate în taină. Trebuie să le folosim cu multă înțelepciune și smerenie, ca nu cumva afișându-le sau lăudându-ne cu ele, diavolul ori lumea să le smulgă de la noi.

Binele se săvârșește întru "discreție", acesta neavând nimic comun cu „spectacolul” și „publicitatea”. Viața în Hristos nu are nimic comun nici cu „eroismul” lumii acesteia, nici cu mândria ori laudele și slava deșartă atât de prietene veacului nostru. Cel care pretinde că este omul lui Dumnezeu, dar este ahtiat după publicitate și spectacol, dorind să se afișeze cu darurile pe care le are, acela nu este de la Dumnezeu! Hristos atunci când tămăduia, datorită lacrimilor, insistențelor și credinței, avea grijă totdeauna să atenționeze pe cel vindecat: „*Vezi, nimeni să nu afle despre aceasta*” (Marcu 5, 43).

Nu multele minuni le-au lipsit contemporanilor lui Hristos pentru a crede în El, după cum nu minunile ne lipsesc nouă pentru a fi mai buni!

Minunea trebuie să se întâmple cu fiecare dintre noi și, mai ales, înlăuntrul nostru! Viața în Dumnezeu nu trebuie să fie o fugă după minuni exterioare, o „navetă” de la o minune la alta, căci acestea sunt „șocuri” și „impresii de moment” care trec la fel de repede pe cât au și durat. Când vin cutremure, peste noapte, mulți devin dintr-odată „foarte credincioși” după care uită, pentru că a fost șoc și „credință” de moment, dintr-o impresie trecătoare.

Ne trebuie „cumințenia credinței”. Viața liniștită în comuniune cu Dumnezeu. Nu din șoc în șoc, din impresii tari în impresii și mai tari, pe care să le povestim apoi cu emfază tuturor... Nu aceasta este viața în Hristos, ci slujire întru discreție, întru prudență, în cumințenie, în sfințenie, în smerenie - adică exact în ceea ce nu are nimic comun cu spectacolul și „publicitatea”.

Hristos a riscat să fie taxat ca necunoscător al „tehnicii de cucerire” a maselor și că „nu și-a văzut interesul”, dar a făcut acestea pentru a ne transmite nouă veritabilele valori și virtuți, singurele ce merită cultivate și agonisite.

MINUNEA DUMNEZEIEȘTII LITURGHII (V)

Cântarea cea întreit sfântă: La sfârșit îl pomenim pe Dumnezeu Cel în Treime, cântând: „*Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte...*”. „*Sfânt, sfânt, sfânt...*” constituie cântarea îngerilor (Isaia 6, 3) iar cuvintele „*Dumnezeu*”, „*tare*” și „*nemuritor*” sunt cuvintele lui David: „*însetat-a sufletul meu de Dumnezeul Cel puternic*” (Ps. 41, 3). Cântăm cântarea întreit sfântă după Vohodul cu Evanghelia, ca să propovăduim că prin venirea lui Hristos, îngerii și oamenii s-au unit alcătuind o Biserică.

Citirea Apostolului și a Sfintei Evanghelii: Imediat după aceea, preotul poruncește tuturor să nu stea în nepăsare, ci să aibă mintea ațintită la cele care vor urma. Cuvintele „*Să luăm aminte!*” înseamnă acest lucru, iar „*înțelepciune!*” le amintește credincioșilor de înțelepciunea cu care trebuie să ia parte la Sfânta Liturghie. Aceasta se referă la gândurile bune pe care le au cei bogați în credință și străini de orice lucru omenesc. Într-adevăr, trebuie să urmărim Liturghia cu gânduri cuviincioase, desigur dacă nu vrem să ne pierdem în nedreptăți timpul nostru. Deoarece un asemenea lucru nu este lesne de împlinit, trebuie mărită și atenția noastră exterioară, încât să ne concentrăm mintea, care continuu uită și este trasă spre griji deșarte. Expresia „*drepti*” este un îndemn, vrea să stăm înaintea lui Dumnezeu pregătiți, cu evlavie și zel mult. Și primul semn al zelului nostru este poziția dreaptă a trupului nostru. După aceste rostiri, se citește din Apostol și Evanghelia. Acestea se referă la apariția Domnului, care a avut loc treptat, după prima Sa arătare în fața oamenilor. La Vohodul Mic, Evanghelia era închisă și simboliza distanță de 30 de ani ai Domnului, în care Acesta a tăcut. Acum însă, când se citește din Apostol și Evanghelia, avem descoperirea Lui deplină, prin cele pe care le-a învățat public, și a poruncit apostolilor să propovăduiască.

Vohodul cel Mare: Peste puțin timp, liturghisitorul va înainta în Sfânta Jertfă, și trebuie ca Darurile care urmează să se jertfească, să fie așezate pe Sfânta Masă. De aceea, vine acum la Proscomidiar, ia Cinstitele Daruri, le ține la înălțimea frunții și iese din Sfântul Altar. Înaintând cu multă bună-cuviință, și cu păs domol, le aduce în naos, în mijlocul mulțimii, însoțit de cădelniță și lumânare. Apoi intră în Sfântul Altar și le așază pe Sfânta Masă. La trecerea preotului, credincioșii cântă și se închină cu evlavie, rugându-l să-i pomenească la ceasul în care va oferi lui Dumnezeu Cinstitele Daruri. Ei știu că nu există rugă mai eficace decât această înfricoșătoare Jertfă, care a curățit în dar toate păcatele lumii.* Vohodul cel Mare simbolizează călătoria lui Hristos spre Ierusalim, locul unde trebuia să se jertfească. Atunci, așezat pe un animal, a intrat în Sfânta Cetate, însoțit și laudat de mulțimi.

* La Vohodul Mare se cântă Imnul Heruvimic. Noi care tainic închipuim pe Heruvimi, și cântăm de viață făcătoarei Treimi cântarea cea întreit sfântă, să lăsăm orice griji lumească, pentru ca să-L primim pe Împăratul tuturor, Care este în chip nevăzut, înconjurat de cetele îngerești.

VIAȚA ȘI NEVOINȚELE SFINȚILOR CUVIOȘI RAFAIL ȘI PARTENIE

Faima despre viața duhovnicească înaltă a călugărilor din „Mănăstirea lui Agapie”(locul sihaștrilor), trecând de hotarele Moldovei și chiar dincolo de Carpați, atrăgea pe mulți iubitori de Hristos, râvnitori.

Cuviosul RAFAIL, ascultându-și chemarea lăuntrică și purtând întru sine frica de Dumnezeu, vine aici cu dorința de a urma calea cea strâmtă și mult bătătorită de sihaștrii cei din veac. Mult s-a minunat văzând viața de aspră nevoiță, rugăciunea și tăcerea părinților agăpeni. Dar mai mult a fost cucerit de duhul dragostei celei nefățarnice. Cu iubirea de Hristos în suflet și cu îndrăzneala cea bună fiind înțarmat s-a făcut ucenic părinților, străduindu-se să se asemene lor în ostenele, rugăciune și smerenie. După îndelungă ispitire în ascultare, ucenicul îmbrăcându-se în chipul cel monahicesc, a primit numele de Rafail care se tâlcuiește „Dumnezeu aduce vindecare”. Călugării agăpeni petreceau în lavră, iar cine era mai întărit și râvnea la viața cea liniștită a pustiei, cu binecuvântare, pleca să se nevoiască în sihăstrie. Și fericitul Rafail, asemenea unui vultur în înălțimi, s-a însingurat în inima muntelui. După mai mulți ani petrecuți în singurătate și nevoițe smerite, Sfântul Rafail a coborât în obștea monahală, unde a fost ales duhovnic și chiar stareț al mănăstirii. Sfântul Rafail a adormit în Domnul la vârsta de peste 80 de ani. La numai șapte ani de la înmormântare trupul său a fost aflat neputrezit și frumos mirositor, fiind așezat într-o raclă de lemn, în biserica schitului.

Partenie, părintele cel sfânt și minunat, vrednic urmaș al sihaștrilor din Munții Agapiei, a viețuit în aceste locuri în veacul al XVII-lea. Ucenic al starețului Eufrosin, ctitorul mănăstirii din Livada Părinților, primește din mâinile acestuia tunderea în schima monahală. Potrivit tradiției locului, se crede că acest sfânt cuvios s-a nevoit în singurătate, în locul numit "muntele Scaunele". Sfântul Partenie a viețuit după modelul pustnicilor dinaintea lui, astfel: ziua se ruga în singurătate, mai ales cu Psaltirea, pe care o știa pe dinafară, iar la apusul soarelui gusta puțină pâine și legume fierte, după care toată noaptea rostea rugăciunea lui Iisus, în timp ce împletea coșuri. Cuviosul Partenie, renumit pentru rugăciunea și blândețea lui, este și el, asemenea lui Rafail, numărat în rândul stareților de la Agapia. Încă din timpul vieții, cuviosul Partenie a fost cunoscut ca făcător de minuni iar în anul 1660, când trupul i-a fost dezgropat, acesta a fost aflat nestruciat și frumos mirositor. Părțile din Moaștele Sfinților Rafael și Partenie se află la Sihăstria de la Agapia Veche și la Mănăstirea Putna.

